

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **3D Production, s.r.o.** IČ 49685473, se sídlem v Pardubicích - Polabinách, Prodloužená 263, zastoupeného Mgr.Jaroslavem Zemanem, advokátem se sídlem v Benešově, Masarykovo náměstí 225, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, Pplk.Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 22.6.2012, č.j.: INSP4-2282/11-23

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž předseda žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů v odvolacím řízení zamítl námitky žalobce proti kontrolnímu protokolu ze dne 15.3.2012, č.j.: INSP4-2282/11-18 v části, ve které mu byla uložena opatření k nápravě.

Žalobce se uloženými opatřeními k nápravě cítí být zkrácen na svých právech, tato považuje za nezákonná a s ohledem na to, že žalovaný opatření neuložil v souladu se zákonem a nevyhověl námitkám žalobce, nezbyvá žalobci než podat žalobu ve správním soudnictví. Kontrolní protokol obsahoval podle ustanovení § 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.) povinnosti, které byly žalobci jako kontrolovanému subjektu uloženy, tedy jedná se o ukládání právní povinnosti cestou individuálního správního aktu a podle názoru žalobce je

rozhodnutí o uložení opatření k nápravě ve smyslu stávající judikatury Nejvyššího správního soudu soudem přezkoumatelné.

Žalobce napadenému článku 8 kontrolního protokolu, týkajícího se uložení opatření k nápravě, zejména vytýká, že žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů nesprávně zjistil skutkový stav věci, z těchto nesprávných skutkových zjištění provedl nesprávná hodnocení skutkového stavu věci, nezohlednil veškerá rozhodná tvrzení žalobce jako kontrolovaného subjektu jakož i závěry z kontrolního protokolu vycházejí z nesprávného právního hodnocení věci a opatření k nápravě tak odporují zákonu.

Žalobce v podané žalobě namítl, že opatření k nápravě, která žalovaný uložil žalobci, nejsou v souladu se zákonem. Pokud žalovaný uložil žalobci povinnost neprovádět monitorování, jelikož je sledováno veřejné prostranství, které není ve vlastnictví žalobce, je k tomu nutno dodat, že žalovaný není oprávněn zakazovat činnosti, které nepodléhají jeho kontrole ani úpravy zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný byl informován o tom, že žalobce při monitorování svého majetku a případném zaznamenávání údajů využívá vysoce sofistikovaného kamerového systému, který umožňuje hned dvojí systém omezení monitoringu a pořizování záznamu takovým způsobem, aby nedocházelo k jakémukoliv neoprávněnému nebo neodůvodněnému záznamu pořizovaných záběrů nebo záznamů jakýchkoli jiných prostor než prostor, které jsou výhradně ve výlučném vlastnictví žalobce. Omezení spočívá ve funkci štítu, kdy žalobce digitálně vylučuje ty části záběrů, které nemají být kamerami zaznamenávány. Jde tedy o konkrétní oblasti záběru, které jsou digitálně začerněny, nejsou zaznamenány ani monitorovány a tento štít není možno následně žádným způsobem odstranit. Kamery dále využívají funkce tzv. masky, kdy se záznam kamerového záběru pořizuje pouze při delším a trvajícím pohybu v rámci monitorované zóny, která je vymezena tak, aby se dotýkala pouze prostor a majetku, které jsou ve výhradním vlastnictví žalobce. Podle názoru žalobce je zcela nesrozumitelné, pokud tímto opatřením žalovaný obecně ukládá žalobci povinnost neprovádět monitorování a současně v dalších částech opatření jeho monitorování jednotlivými kamerami omezuje nebo jiným způsobem reguluje – tedy žalovaný na jednu stranu umožňuje žalobci provádět monitorování v určitém rozsahu a na druhou stranu mu tuto činnost zcela zakazuje. Opatření žalovaného je opatřením nezákonným, nepodléhá pravomoci žalovaného, neodpovídá skutečnému skutkovému stavu monitorování a pořizování záznamu ze strany žalobce a je na místě, aby bylo soudem zrušeno.

Pokud se týká opatření, spočívající v tom, že by měl žalobce záběry kamer č. 4, 5, 6, 7 a 8 omezit tak, aby zastínil záběr na údajné veřejné prostranství pozemkové parcely parc.č. 144/1 v katastrálním území Hlubočepy, pak toto opatření rovněž není v souladu se zákonem, neboť tato pozemková parcela je rovněž ve vlastnictví žalobce. Jedná se výhradně o soukromý majetek, o kterém nikdy nebylo k tomu oprávněným orgánem rozhodnuto, že by měl být začleněn do sítě účelových komunikací. Charakterem komunikací se zabývá zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který však nezakládá žádné pravomoci žalovanému správnímu úřadu. Opatření žalovaného, kterým omezuje rozsah záběrů z kamerového systému, je opatřením nezákonným, neurčitým a neodpovídajícím skutečnému skutkovému stavu.

Pokud žalovaný opatření ukládá splnění informační povinnosti podle ustanovení § 11 a 16 zákona o ochraně osobních údajů, pak toto nelze podle názoru žalobce ukládat, pokud je informační povinnost již splněna. Žalobce k tomu uvedl, že všechny subjekty vstupující na jím monitorované pozemky v jeho vlastnictví, jsou na monitorování upozorněny vyvěšenými informačními tabulemi. Samo opatření, které žalobci ukládá povinnost splnit informační

povinnost, je pouhým odkazem na zákonné ustanovení, aniž by vymezovalo konkrétní způsob, jakým má být tato informační povinnost uložena a provedena, proto jej nelze považovat za zákonně uložené opatření, které vykazuje dostatečnou určitost a srozumitelnost.

Pokud se týče skutkových zjištění, jak je popsal žalovaný v kontrolním protokolu a ze kterých přímo opatření k nápravě vyplývají, pak žalobce namítá, že neodpovídají provedenému dokazování, jsou neúplná a nepravdivá. V průběhu prováděné kontroly podal žalobce žalovanému úplné a přesné informace o kamerovém systému, který provozuje výhradně za účelem ochrany svých práv a právem chráněných zájmů, přičemž vytýká kontrolnímu protokolu, že tento neobsahuje veškeré shora popsané rozhodné skutečnosti, přestože o nich byl žalovaný informován, měl možnost je přímo zjistit a prostřednictvím svým úředníků se s nimi seznámit. Žalobce namítá, že z těchto skutečností není možno objektivně popsat skutkový stav věci a pokud se v části kontrolního protokolu, která se zabývá popisem skutkového stavu věci, tyto skutečnosti neobjevují, nebo jsou uvedeny neúplně či nepravdivě, není možné, aby z takového skutkového stavu byly dovozovány správné skutkové zjištění a správné právní hodnocení věci.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že pokud žalobce Úřadu vytýká, že nesprávně zjistil skutkový stav věci, z těchto nesprávných skutkových zjištění provedl nesprávné hodnocení skutkového stavu věci a nezohlednil shodná tvrzení žalobce, pak žalovaný považuje tento bod za natolik obecný a neurčitý, že se k němu nelze konkrétně vyjádřit. Žalovaný má za to, že s námitkami žalobce se řádně a v plné šíři vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy konstatoval, že bylo prokázáno, že se jedná o kamerový systém, který zaznamenává osobní údaje, které po určitou, stanovenému účelu nepřiměřeně dlouhou dobu ukládá na řídicím počítači. Z tohoto důvodu se jedná o zpracování osobních údajů ve smyslu definice podle ustanovení § 4 písm.e) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil tvrzení žalobce o tom, že příslušnými kamerami se záznamem jsou monitorovány a zaznamenávány i osoby a dopravní prostředky na veřejných prostranstvích bez souhlasu subjektů těchto údajů. Žalobce nedoložil souhlas subjektů údajů ani jiný právní titul pro zpracovávání osobních údajů v rozporu s právem na ochranu osobních a soukromého života subjektů údajů.

K další žalobní argumentaci žalovaný správní úřad uvedl, že ze souvislostí případu vyplývá jednoznačně, že pojmem „monitorován kamerovým systémem“, používaným v kontrolním protokolu, mínil kontrolující inspektor zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému, které spadá do kompetence zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce nedoložil žádný zásah Policie hlavního města Prahy ani Policie České republiky, a ani teoretické zásahy policie na místě s ohledem na zjištěný rozsah kamerového systému by nezměnily nic na právním závěru napadeného rozhodnutí.

Provoz jednotlivých kamer byl kontrolujícím inspektorem podrobně popsán a bylo zjištěno, že žalobce provádí prostřednictvím kamer č.1, 2 a 3 sledování v převážné části prostor, které v jeho vlastnictví nejsou a které jsou současně veřejným prostranstvím, například prostory vedoucí do ulice Hlubočepská a značná část této ulice, veřejné parkoviště a vchod do ulice Malá Michnovka. Takové zpracování osobních údajů bylo správně kontrolujícím inspektorem označeno za nepřiměřené a v rozporu se zákonem. Funkce maska pouze šetří místo na harddisku, nezaznamenává, pokud se ve sledovaném prostoru pohyb nevyskytuje. Nemá však vliv na to, že je zaznamenána každá fyzická osoba a vozidlo, které se ve sledovaném prostoru vyskytnou. Podle názoru žalovaného je záběr kamer a rozlišení pořizovaných záznamů dostatečné k tomu, aby zaznamenané osoby byly identifikovatelné a

jedná se tedy o osobní údaje podle ustanovení § 4 písm.a) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce je proto přesvědčen, že nápravné opatření bylo uloženo v souladu se zákonem.

Nepřetržitě sledování a zaznamenávání každé osoby na komunikaci představuje zásah do soukromí obyvatel osobních domů v ulici Malá Michnovka, neboť je žalobcem nepřetržitě zaznamenáváno, kdy, s kým a jak odcházejí a vracejí se domů, kdo za nimi chodí na návštěvy a podobně. Takové zpracování je podle názoru žalovaného v hrubém rozporu s jejich právem na soukromí podle článku 10 Listiny základních práv a svobod. Pokud jde o chybějící uvedení katastrálního území v identifikaci podzemkové parcely, žalovaný uvedl, že předmětné kamery sledují pouze jedinou parcelu č. 144/1 a nikoli více parcel stejného čísla, nacházejících se ve více katastrálních území. Proto je podle názoru žalovaného vydané opatření k nápravě dostatečně určité.

Pokud se žalobce v podané žalobě vyjadřoval k opatření, kterými mu bylo uloženo splnění informační povinnosti a splnění oznamovací povinnosti, k tomu žalovaný uvádí, že informační povinnost ve smyslu ustanovení § 11 odst.1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb. byla splněna vůči některým subjektům nedostatečně a vůči dalším subjektům, zejména vůči návštěvníkům a osobám pohybujícím se v ulicích Hlubočepská a Malá Michovka nebyla splněna vůbec. Nápravné opatření je podle názoru žalovaného dostatečně určité, neboť informační povinnost může žalobce splnit různými způsoby a jejich volba je ponechána na něm. Žalovaný pouze žalobci uložil podle zákona tuto informaci splnit a možnost, jak by měl učinit, je příkladmo uvedena v rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách na straně 7.

K námitce o nedostatečném skutkovém zjištění žalobce nevedl žádné konkrétní skutečnosti, které žalovaný opomněl a soustředil se pouze na obecné formulace o tom, že nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti. V takovém případě se žalovaný k tomuto tvrzení nemůže relevantně vyjádřit když není zřejmé, co přesně měl opomenout nebo jaká skutková zjištění a jaké skutečnosti měl vynechat.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Kontrolou, provedenou u žalobce v období ode dne 30.3.2011 do dne 17.2.2012 inspektorem Úřadu Ing. Josefem Vaculou, která byla ukončena sepsáním kontrolního protokolu ze dne 17.2.2012, zn. INSP4 2282/11-18, bylo zjištěno, že kamerový systém žalobce je provozován v rozporu s ustanovením § 5 odst.1 písm.d) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Tento závěr vyplývá ze zjištění, že systémem jsou monitorovány též prostory, které nejsou ve vlastnictví žalobce, že správce uchovává údaje po dobu, která není nezbytná k účelu jejich zpracování a že jsou zpracovávány osobní údaje subjektů údajů bez jejich souhlasu. Zároveň nebyla splněna informační a oznamovací povinnost.

Proti uvedenému kontrolnímu protokolu a vydaným opatřením v tomto protokolu podal žalobce včasné námitky, o kterých následně rozhodl předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů žalobou napadeným rozhodnutím, jímž nevyhověl námitkám č.1 až č.7 a námitce č.11, naproti tomu vyhověl námitkám č.9, č.10 a č.12. Předseda žalovaného úřadu upravil kontrolní protokol na straně 10 a původní závěr o nesplnění oznamovací povinnosti podle ustanovení § 16 zákona nahradil textem „kamerový systém byl až do dne registrace 8.9.2011 provozován bez splnění oznamovací povinnosti“. Dále uložené opatření k nápravě po úpravě změnil tak, že žalobce je povinen neprovádět monitorování, jelikož je sledováno

veřejné prostranství, které není ve vlastnictví kontrolovaného a je tedy povinen odstranit kamery č.1, č.2 a č.3. Dále se z uloženého opatření k nápravě vypustila slova „registrační a“, týkající se čtvrtého uloženého opatření k nápravě na straně 10 kontrolního protokolu.

Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Soud vycházel z obsahu podané žaloby, jejímž předmětem bylo přezkoumání vydaných opatření k nápravě, neboť sám žalobce v podané žalobě vyjádřil, že námitky proti samotnému kontrolnímu protokolu soudnímu přezkumu nepodléhají.

Podle ustanovení § 40 odstavce 1 zákona č. 101/2000 Sb. zjistí-li kontrolující, že došlo k porušení povinností uložených tímto zákonem, uloží inspektor, jaká opatření je třeba učinit, by byly zjištěné nedostatky odstraněny, a stanoví lhůtu pro jejich odstranění. Podle odstavce 3 téhož právního ustanovení je kontrolovaný subjekt povinen ve stanovené lhůtě podat zprávu o přijatých opatřeních.

Městský soud v Praze po provedeném řízení zjistil, že opatření k nápravě byla vydána tak, že pokud jde o opatření, týkající se kamer č.1, č.2 a č.3, jímž bylo žalobci uloženo neprovádět „monitorování“, jelikož je těmito kamerami sledováno veřejné prostranství, pak městský soud neshledal důvodnou argumentaci žalobce ohledně jazykového výkladu použitého pojmu „monitorování“. Z obsahu soustředěného spisového materiálu správního úřadu i z kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu nepochybné, že opatření bylo vydáno proto, aby žalobci bylo zakázáno využívat uvedené tři kamery jeho systému k ukládání získaných dat a provádění jejich záznamu.

Dalšími dvěma opatřeními byla žalobci – stručně řečeno – uložena povinnost omezit záběr kamer č.4, č.5, č.6 a č.7 tak, aby došlo k zastínění záběru na pozemek parcelní č. 144/1 v katastrálním území Hlubočepy a na obytný dům č.p. 1 tamtéž. Uvedenými opatřeními podle názoru městského soudu žalovaný správní úřad sledoval záměr, aby byly vizuální kontrole žalobce podrobeny pouze ty prostory, které nejsou veřejně přístupné. Jakkoli žalobce v podané žalobě podrobně namítá, že je vlastníkem uvedené parcely, je ze spisu správního úřadu dostatečně určité a zřejmé, že rozhodnutím příslušného správního úřadu ze dne 11.11.1996 bylo určeno, že pozemek, o který v tomto opatření jde, je v katastru nemovitostí označen jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace, je zařazen jako areálová komunikace obytného souboru do sítě účelových veřejných komunikací a stalo se tak proto, aby byla zajištěna přístupová komunikace k obytným domům, které jsou ve vlastnictví jiných subjektů než je žalobce (z odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14.9.2007, č.j. 34C 241/2003-260, strana 7). Je tedy nesporné, že na předmětném pozemku byla zřízena veřejná účelová komunikace, která slouží potřebám nejen uvnitř areálu žalobce, ale i potřebám veřejnosti. „Veřejnost“ účelové komunikace znamená, že jde o prostor veřejně přístupný, jde o komunikaci, kterou je oprávněn používat neurčitý počet osob (*a contrario* komunikace sloužící jen pro potřeby areálu – ustanovení § 22 zákona č. 135/1961 Sb., silničního zákona, ustanovení § 17 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, oba ve znění pozdějších předpisů). To ve svém důsledku znamená, že bez ohledu na to, kdo je vlastníkem předmětného pozemku, jde o pozemek, ke kterému se vztahuje ochrana subjektů podle ustanovení § 5 odstavec 2 písm.e/ zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož správce

osobních údajů může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat jen pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Soud neshledal žalobní námitky proti uvedeným opatřením důvodnými včetně námitky, v níž žalobce brojí proti neurčitosti výroku opatření. Přesnější vymezení konkrétního pozemku či jiné nemovitosti by si nepochybně bylo možno představit, nicméně soud vzal v úvahu skutečnost, že z vymezení předmětu kontroly a všech dokumentů, uvedených ve spisovém materiálu je nepochybné, že předmětem kontroly – a tedy i předmětem uložených opatření – byl kamerový systém žalobce, umístěný v Praze 5 – Hlubočepích, proto neuvedení katastrálního území soud nepovažuje za pochybení, které by vydaná opatření k nápravě postihla neurčitostí, uvedené skutečnosti nepovažuje správní soud za důvod, který by sám o sobě byl důvodem pro jejich zrušení. Kamery, vůči kterým měl žalovaný výhrady a ve vztahu ke kterým opatření k nápravě uložil, jsou specifikovány dostatečně.

V podané žalobě žalobce rovněž brojil proti těm částem opatření, kterými mu bylo uloženo splnění informační povinnosti podle ustanovení § 11 odstavec 1 zákona č. 101/2000 Sb. Podle uvedeného právního ustanovení správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v ustanovení § 21 citovaného zákona. Podle odstavce 3 písm. c/ a d/ téhož ustanovení není správce povinen informace a poučení podle odstavce 1 poskytovat v případech, kdy osobní údaje nezískal od subjektu údajů, pokud zpracovává výlučně oprávněně zveřejněné osobní údaje, nebo zpracovává osobní údaje získané se souhlasem subjektu údajů. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná.

Žalobce k uvedené žalobní námitce předložil soudu při ústním jednání kopie pořízené fotodokumentace, kterou hodlal prokázat právě řádné splnění informační povinnosti podle zákona č. 101/2000 Sb. K uvedeným námitkám a důkazům považuje soud za potřebné uvést, že bez ohledu na skutečné umístění žalobcem prezentovaných informačních tabulek s texty „BUDOVA A PARKOVIŠTĚ STŘEŽENY KAMEROVÝM SYSTÉMEM“ a „3dPro IČ 25061933“ má soud za to, že uvedené tabulky nesplňují bezesbtyku podmínky ustanovení § 11 odst.1 zákona č. 101/2000 Sb., když obsahují pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí označení údajů o tom, kdo sledování provádí a kde lze zjistit podrobné informace o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému žalobce dále nakládáno.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.listopadu 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová